

CENA lista: U preplati za čitavu god. K 48— za polugodište K 24—, tromesečno K 12—, mesečno K 4—, u maloprodaji 16 hil. pojedini broj. OGLAS! primaju se u upravi lista trg. Cesta 1. Tisk. Jos. Krmpotića.

Godina IV.

Strplen — spašen.

Stara je to reč i latinita. Mnogi od nas to iz iskustva zna. Više nego ikada treba da sada strpljivo podnosimo ovo strašno stanje, u kojem se nalazimo od ovo nekoliko dana.

Teško je to naše stanje i nesnosljivo.

All treba da se pokorimo i poslušamo naloge vlasti. Slučaj je samo, da je antanta zaključila u Versaillesu, da bude baš Italija ona vlast, koja će okupirati ove naše krajeve, ona Italija, koja već desetke godina čezne, koja se i sada pratinja i noktima upire, da ovim našim leplim krajevima zagospoduje.

Razlozi nam nisu poznati, zašto i kako se to dogodilo. Ali kad je već tako moralo biti, moramo mi tu vlast — kao predstavnicu naših prijatelja, dobročinitelja i saveznika: Amerike, Engleske i Francuske — slušati.

Sve je to prolazno. Teško bi se onaj o našu svetu i pravednu stvar ogrešio, koji bi se toj vlasti bilo u čemu hteo nezahvalnim i nepokornim iskazati. To bi našoj zajedničkoj stvari samo na večnu štetu bilo.

Jao onome, koji bi pokušao ma i kakav nepromišljen čin! Mi im moramo svojom disciplinovanosti dokazati, da smo vredni one slobode, za koju je tolika dragocena krv protekla.

Prekletstvo neka stigne onoga, koji izda našu svetu stvar! Strpimo se! Još kratko nas doba deli od velikog, teško očekivanog dana, kad ćemo i mi moći da slobodni, u slobodnoj Jugoslaviji zapevamo pesmu našeg narodnog vaskrsenja.

U strpljenju je naš spas.

Conti chlari, amici carli.

Pod tim naslovom donosi „Narodni List“ članak od Jurja Blankinija, narodnoga zastupnika, iznoseći uapomena metacke republike, pa politiku Italije, a konačno i ovaj rat, te veli — „sve je to stvorilo u našem narodu takovo raspoloženje prema Italiji, da svak pametan mora biti teško zabrlaut pomišljajući, što se još može u Dalmaciji jedan dan dogoditi, ako Italija nastavi svoju okupaciju, ili ako je barem ne provede skupa sa vojskom i u duhu Antante.“

Zalostno je, da vladini krugovi u Italiji za sve ove ne znadu ili neće da znadu. Ali je fakat tu i mi ga danas jako naglasujemo, e da bi nas u zadnji čas čuli i u Kviralu: Italija je savim nepopularna u Dalmaciji i njezina okupacija može biti povodom — Bože neda! — teških događaja.

Od Raba do Spića u Dalmaciji nema ni cigla kilometra zemlje, na kojemu bez prekida ne žive Hrvati i Srbi (Jugoslaveni) i da je po tomu ružna zemlja i još ružnija utoplja da je Dalmacija talijanska zemlja i da će ikada pripasti Italiji, ma bila i najmanja njezina čestica. Jugoslavija neće to nikada dopustiti! Tko inače izvešćuje Italiju naprosto je vara.

Zatim govoreći o zaposednuću Zadra veli: Razočarali smo se! U Belgiji gordi Germanac, nije dirao u uredovni jezik naroda. Osvojač Zadra nije imao prešnijeg posla, nego dirati u tu našu svetinju, uknuti naš narodni jezik u nižim uredima, koje je zaposed, izvesti na njima, i gde je hteo, državnu talijansku zastavu, bez naših narodnih. Sve odredbe imaju se izdavati u talijanskom, ko da nas i nema. Ne samo to, nego i „Zadružni Savez“ su Talijani rekvirirali, tako da se naš narod nalazi pred katastrofom glada.

I to se sve događa u isto doba, kada torpiljarke talijanske obilaze naša selja i nudjaju im hranu, koju im seljani ne traže, niti čekaju, a niti je više trebaju danas, kada je hrvatska naša vlada osigurala Dalmaciji prehranu za celu godinu dana iz svojih bogatih slavonkih hambara. Vara se Italija, ako misli da će tim danajskim sredstvima predočiti za se naš narod. Naš narod nije niti će ikada biti bez-svestna plebs starog gladiatorskog Rima, kojoj se htelo panem et circenses! A, vera i Bog, ni naša zemlja nije, niti će ikada biti ni druga Tripolitanija ni druga Abissinija!

Nama se hoće slobode, mirnog rada, napredka bez smetnje i ikakvog tuđinskog namećanja i zanovetanja u našoj kući! To je jedina naša želja i neumoljivi naš zahtev!

Po Zadru se šire razni oglasi. U jednim se veli, da je Zadar sedinjen per sempre alla gran Madre, dok na drugu stranu šalju se Jugoslavenima čestitke i pozdrave i uveravanja da su u Zadar Talijani došli da zaštite našu postignutu slobodu. Radi toga zastupnik Biankini traži odgovor u ime 650.000 Jugoslavena u Dalmaciji, te u ime reda i mira, koga nema niko prava da ruši u našoj kući.

OGLAS.

Po nalogu vrhovnog zapovedništva pomorske ratne luke Pula valja da se svi Internirani evakuirati i begunci, koji su se vratili ili koji se budu vratili u tvrdjavu Pulu prikažu zbog potrebitih pitanjih objašnjenja i zbog olakšanja civilne reorganizacije grada.

Prijaviti se valja kod civilnog tajništva tvrdjave (Admiralska palača), i to od 25. o. m. od 10—11:30 i od 3:30 do 5:30.

Italija zahteva okupaciju čitave železničke pruge Trst-Beč.

Obzirom na mirovne klauzole zahteva neki Orazio Pedrazzi u svom pismu iz Trsta listu „Idea Nazionale“ od 22. novembra, da se Italija pobrine da okupira stanice u Ljubljani, Celju i Staj. Gracu i uredi prugu Trst-Beč svojim osobljem.

Svoj zahtev obrazlaže veleći, da u Beču ima još na tisuće talijanskih zarobljenika i Interniraca, koji moraju da se vrte u domovinu. Putovanje je vrlo nesigurno — ljudi su izvrgnuti svakoakim nezrećama i krvavim incidentima. Slede primeri: Tako na pruzi od Beča do Ljubljane. „Posle nemačke zone“ — kaže pisac — moraju Internirani i zarobljenici proći „neprijateljskom“ slovenačkom zonom. U Ljubljani upravljaju Jugoslaveni železničkim prometom; vlakovi čekaju nelizmerno dugo, a narod, koji se kući vraća, daje se kola, koja izazivlju gnušanje.

Pustiti ovu železničku prugu, gde se toliko talijanski promet kreće, u rukama jučerašnjih neprijatelja (pisac misli Nemce u Denarj Austriji i Štajerskoj) i današnjih konkurenata (Jugoslavena) — timo čini se, da nije dovoljno zaštićena sigurnost naših ljudi i čast našeg položaja prema pobedjenima. Bez komentara.

U imenu slobode. U ime antante (?) Internirala je Italija dne 23. t. m. narod. zastupnika Šimu Červara, župnika u Zrenju i učitelja Nežića iz Livada radi propagande za Jugoslaviju. Dovedeni su iz Livada u Pazlu, a odavle pod pratnjom karabiniara u Trst. Ovedeni su bez toplih odela, bez novaca i bez hrane. Spomenuti S. Červar bio je već Interniran i od austrijske vlade radi Srbofilstva usled prijave Talijanaša u Zrenju.

Francuzi u Budimpešti. Paris, 20. Francuske će čete ući sutra u Budimpeštu pod zapovedništvom generala Henry.

Vojvoda Josip kandidat za predsedništvo ugarske republike. Zürich, 20. Iz Budimpešte se javlja: Nadvojvoda Josip, koji se je odrekao naslova i uzeo ime Alosuth po starom kraljevskom dvorcu, predstaviti će se kao kandidat za predsedništvo ugarske republike.

Oselebadjenje Belgije. Petak 22. t. m. ušao je kralj Albert svečano u Bruxelles. Istog se je dana otvorio parlament. Bruxelles, glavni grad Belgije, ispražnjen je od nemačkih četa u ponedjeljak. Isti su ga dan zapremile naše čete.

Živež za selebadjeno pučanstvo. Washington, 20. Ladje, što prenoše 200 tisuća tona živeža za pučanstvo severne Francuske, Galicije i Austrije su na putu u Englesku u luke Kanala i Bristol.

Wilson će pohoditi glavne evropske gradove. Washington, 21. novembra. Predsednik Wilson stiće uje u pratnji svoje gospodje u Evropu, da sudeluje otvorenju mirovne konference. S predsednikom stiće će i zastupnici američki po svoj prilici pod vodstvom ministra izvanjskih posala Lansinga. Republikansku će stranku zastupati senator Rood ili zastupnik Hughes, protivnik predsednika Wilsona u poslednjim izborima. — Misli se, da će Wilson pohoditi, pre nego se mirovna konferenca sastane, sve glavne gradove ententine.

Francuska komora. Paris, 20. novembra. U zast. komori je jednoglasno prihvaćena predlog zakona, koji veli, da su Wilson, američki narod, saveznički narodi i vodje njihove vlade vrlo zaslužni za ljudstvo. Ovaj će zakon biti uklesan u municipije i škole.

Boljševiki poraženi. London, 20. novembra. Službeni izveštaj iz Arhangelska veli: Iza jake topničke palje iz topova, što si ih je neprijatelj postavio na ladje duž reke, pokušao je boljševiki 11. t. m. jak udar protiv savezničkih četa na bregovima Dvine. Neprijatelj beše prodro navaljujući spreda i s boka za čas u sela iza naših linija i do naših baterija. Američka i engleska pešadija odbi neprijatelja lepo uspelim protudarom nanosavši mu jakih gubitaka. Kanadska poljska artilerija, koja je vršila svoju dužnost, premda je već neprijatelj bio došao do položaja njihovih baterija, pridonela je svojim hrabrim

držanjem porazu neprijatelja. Sutradan je neprijatelj obnovio napadaj, ali je bio uz teške gubitke opet poražen.

Domće vesti.

Otvorenje naših škola. U ponedjeljak dne 25. o. m. otvara se prva naša škola (dva razreda) u ulici Sissano 87 (Villa Sipek), kod časnih sestara. Ona djeca, koja stanuju u blizini neka dodju dakle u ponedjeljak već u školu.

Čim prije, nadamo se već buduć sedmice, otvorit ćemo školu (tri razreda) u Narodnom Domu. Djeca, koja stanuju u ovoj blizini neka se upišu u ovu školu.

Istodobno moći ćemo otvoriti školu u Šijani (ulica Operal) i to šest razreda za djecu iz Šijane.

Škola u ulici Verudella 20 (dva razreda) i Veli vrh (dva razreda) otvorit će se početkom decembra, jer moramo provesti neke popravke.

Škola u ulici Besenghi (četiri razreda) zapremijena je od vojništva, te se nadamo, da ćemo moći otvoriti i ovu školu. Za sada neka se ona djeca, koja bi imala polaziti ovu školu upišu u školu u „Narodnom Domu“.

Dužnost je naših ljudi da svoju djecu upišu u naše škole.

Jugoslavensko mornarsko veće prestalo je delovati 17. nov. 1918. Izvršivši tešku zadaću, da otpremi časnstvo i momčad ine narodnosti u domovinu. I momčad je jugoslavenske narodnosti u potpunom redu otpremljena svojim kućama.

Mornarsko veće je podržavalo red i mir medju momčadi i gradjanstvom, zaštićujući mnogima život i smetajući put boljševizmu. Dakle je učinilo sve pre nego ono, što mu neki neupućeni elementi predbacuju.

Da nije naše delovanje boljševičko najbolji je dokaz, što smo radili sporazumno s našim vrlim vodjom, admiralom g. Koch-om, koji je imenovan od Narodnog Veća zapovednikom jugoslavenske mornarice.

Mornarsko veće ima zaslugu, što mu je uspelo da čitavu stvar provede bez ijedne kapi krvi.

U ime mornaričkog veća na zahtev istog: Božidar Vlačić, član užeg odbora.

„Hrvatski List“ na Voloskom, može se dobiti u prodavaonici gosp. T r t a n j.

Svim Jugoslavenima u Puli, Kavrano, zatim u Alturi i Premanturi, želi na rastanku srećan ostatak i napredak u svemu. Do vida va! Brat Ivica Janić.

Dnevne vesti.

Poslovanje Austro-ugarske Banke u Jugoslaviji. Dne 4. t. m. održana je sjednica finacijalne sekcije, na kojoj je zaključeno, da se Austro-ugarska Banka zamoli, da sav promet u svojim područnicama na području jugoslavenskih zemalja uzdrži, te da do daljnje te područnice dotira banknotama u svrhu održanja cirkulacije novca. Ujedno je zamoljena, da pošalje svoje punomoćnike, da stupe u dogovore sa „Narodnim Vijećem“, vladom i bank. krugovima glede kreiranja zagrebačke podružnice u centralu ostalih podružnica na slavenskom Jugu, pa su već sve ostale podružnice upućene, da svoje dnevne iskaze šalju osim u Beč i u Zagreb, i to istodobno. Time će zagrebačka centrala imati potpunu evidenciju o poslovanju Austro-ugarske Banke. Ujedno je zaključeno, da se ti izvještaji u svrhu evidencije podastru „Narodnom Vijeću“. To znači, da kruška vrijednata nije tako loša.

Važnost pitanja ugljena. „Hrvatski Lloyd“ donša: Još u doba kad nismo znali da će nastupiti ove prilike neprestano smo naglašivali silnu važnost ugljena i upozoravali sve interesente, da se najozbiljnije pobrinu za opskrbu ugljena. Danas kad smo odrezani od vanjskoga svijeta, pitanje je ugljena životno pitanje, jer ako nam ponestane ugljena zapeti će sav promet, sve industrije, javna rasvjeta i svi pogoni obrtnih poduzeća. Ne treba tumačiti što bi to značilo. Moramo biti na čistu da li mogu ugljenici koji su sada u našem posjedu (od većih spominjemo Trifaljski, Vrdnički i Una) podmiriti svu našu potrebu i da li su prometne prilike takove da možemo taj ugljen nesmetano dopremati. Ako to nije moguće, onda nam ne preostaje drugo, nego se obratiti Antanti sa molbom, da nas pomogne čim skorije i čim obilnije sa ugljenom.

Nemački gublil. „Politische Nachrichten“ javljaju iz Berlina, da nemački gublil do konca oktobra o. g. iznose: mrtvih 1,580.000, izgubljenih 260.000, ranjenih 4,000.000, zarobljenih 490.000.

Dug antante. Washington 21. Američki ministar financija javlja, da su sveukupni troškovi 1. svibnja ove godine iznosili 875 milijarda. K ovi- valja dodati drugih 25 milijarda troškova do današ. Dug antanta iznosi 525 milijarda, središnjih vlasti 225 milijarda.

Buka u holandskoj komori. A ja, 20. novembra. U zastupničkoj komori debatuju se upiti o najnovijim neredima i o pretnji revolucije sa strane socijalista. Schaper kaže, da je bojazan opravdana, da bi boravak nemačkog cara i carske porodice u Holandiji mogao izazvati proturevoluciju u Nemačkoj. Revolucionarni socijalist Rasvesteyn protiv se boravku nemačkog cara u Holandiji, koja bi mogla postati žarište proturevolucije protiv nemačkog naroda. Treba ga smesta otpremiti na granicu. Govornik traži raspust parlamenta, koji ne predstavlja volje naroda, napada oštro vladu i građansku stranku te dodaje, da je revolucija potrebitija u Holandiji nego u Nemačkoj, jer je holandski narod najnesretniji narod na svetu.

U Holandiji vlada mir. London, 20. novembra. Iz posve se pouzdana izvora saznaje, da sada vlada u Holandiji posvemašnji mir. Trojstra izjavljuje, da se njegov pokušaj revolucionarnog pokreta izjalovio. Demonstracija lojalnosti ima po celoj Holandiji.

Donna Ines.

Napisaao: Josip Kozarac.

Prispjevši jednoga toploga dana u Gleichenberg, bilo mi je prvo, da se u svijetloj i čistoj sobici smjestim i upriličim sve po svojoj volji i navici. Spremajući u pretinac ono nekoliko knjiga, što ih za dokolice sobom ponesoh, naiđem u dnu pretinca na savijeni papirić, koji se nekako utisnuo među daščice, te ga ne opaziše niti vlasnik — prijašnji stanar, niti slušavka, pospremajući sobu. Izvalivši se na to na mekoslon, uzmem taj savijeni papirić i razmotam ga, ne toliko iz izvjedljivosti, koliko da se u tam dolce far niente kako tako pozabavim. No ne malo se začudih, kad opazim pred sobom stihove, i to — hrvatske stihove! U tuđini je čovjeku rodni jezik jedini znanac: tek po njemu dolazi do poznanstva i prijateljstva sa licima rodnoga kraja. I u meni se ugoćno razgrijalo, kad tako brzo i nenadano nadjah ono, što sam kod kuće ostavio. Ne znam, je li moje raspoloženje u taj čas takovo bilo, no meni se ti stihovi veoma sviđajuše. Bilo je kojih desetak kitica, sve kratke, svaka za se po jedna pjesmica. Mene najjače dirnuše ove dvije kitice:

Da te nijesam nikad tako Milovao vruće, jako — Ne bih moro plakat sada, I pogibat s teškog jada... Aoh! jade, moj jade! S kog mi život propade... Hajde, srce, da legnemo, Da otpočinemol...

Bože moj! Tko je te stihove napisao! Pjesnici su lirične, ali kroz tu liriku probijalo je još neko čuvstvo, koje nije moglo imati korijena samo u nesretnoj ljubavi: još neka druga bol morala mu je dušom pokretati; jer stihovi: „Hajde! srce, da legnemo, da otpočinemol“ zvonili su meni tako nemilo, tako bolno, da ih nije ni najnesretnija ljubav, nego samo očaj mogao ispejevati.

Sada mi je prvo bilo, da saznam, tko je bio prije mene u toj sobici, ne bi li kakogod ušao u trag pjesmi i pjesniku. Zazvonim služavci.

- Tko je bio prije mene ovdje? - Neka gospodja — Irena Lucić. - Mlada? - Najviše joj bilo trideset godina. - Lijepa? - Veoma lijepa. - Bolesna? - Jako bolesna, jedva je otišla kući.

Irena Lucić! Ime mi je bilo poznato. Koliko sam se sjetio, Lucić bio je odvjetnik, — no da je pod njegovim imenom ikad koja pjesmica izašla, tomu se nijesam mogao domisliti. Možda ona sama — Irena? Možda! No rukopis je bio muški, i to rukopis okretne ruke, koja je puno pisala...

Promišljajući tako o pjesniku i pjesmicama, padem u neko polutamno istraživanje, u neki polusan, ispremiješam s tihim recitovanjem zadnjih dvaju stihova.

Istom kada je podnevno zvono sa nedaleke crkvice, koja kao da je iznikla iz sredine brežuljka,

na kojem je stajala, zacilicalo, istom tada prenem se iz toga anatretnja. Umor od daleke vožnje, slabo zdravlje, uzbudjenost, kad dodješ u novo, nepoznato mjesto, oni nenadani stihovi, — sve to zaljubljal me u tezak, sumoran polusan, koji te više umara, nego krijepi, tako, da mi je upravo udlanulo, kad sam se digao i pošao k otvorenom prozoru.

Ubrzo sam našao znanaca, jer Gleichenberg je pun Hrvata. Jednoga popodneva sjedjela na trojica pred spomenikom grofa Wickenburga, koji je, tako se na spomeniku čita, lječilište Gleichenberg oživotvorio. Povorke svjetline iz sviju krajeva Europe pomicala se ljenivo ljezim perivojima. Tamo debeli, crnomanjasti Rumunj, koji je sred najveće žege nosio svoju ovčju šubaru, natučenu do ušiju. Tamo dva suha, poljska žida, uvijek ozbiljna, uvijek računajući i prebirući prstima. Tamo debeli, nabuhli kanonik sa izbuljenim očima, jedva dižući nogu za nogom, nakašljujući se i račući glasno, rekao bi, da je živ po mrči zaudarao. Tamo stasiti serežant, stupajući po vojničku, ne vjerujući samome sebi, da mu se boljetica ugrizla u prsi... I tako dalje! Tko bi ih nabrojio — sva ta razna ozbiljna, snuždena i bolna lica!

Nas trojica dali se na promatranje i proučavanje pojedinih osoba; tobože da riješimo, kako li je ovaj, kako li ovaj od prolaznika obolio. „Diagnozirajući“ tako jednoga dana donese nam listonoša svakome avoju poštu. Kad smo bili sa čitanjem govori, reći će prijatelj s desna: — Od svijui naših „diagnoza“ nije možda baš nijedna istinita; prije desetak dana bila je tu žena moga prijatelja Lucića, pa tko ju je vidio, rekao bi, nahladila se na polnaku s plesa ili pala na utrci s konja — ih već takova šta. No sva ta nagadjanja o bolesti, za koju mi mislimo, da je u stolnu slučajeva došla devedeset puta izvanna, jesu lažna, jer je možda polovica avih tih bolesnika oboljela s nekih unutarnjih, da ne rečem, duševnih razloga, koji sa zimom, vjetrom i znojem nijesu baš ni u kakovu savezu.

— Dakle da čujemo, koji je uzrok bio bolesti gdje. Lucićeve? — zapitam ja uzradovan, da će mi se ona zagonetka, na koju sam, došavši u Gleichenberg, u svojoj aobici nenadano našao, isto tako nenadano riješiti.

— To vam je priča možda čak i zanimljiva, pa da sam ja Turgenjev, kao što nijesam, bilo bi moje pripovijedanje pravom pravcatom noveletom, a ovako će biti samo ulomak iz svagdašnjega života.

Išli smo skupa u gimnaziju. On je bio sin siromašnih roditelja, ali, što no se vidi, nadobudan mladić. Već u prvoj mladosti odavali finiji potezi lica i meku plavu kosu, da nije bio od običnih smrtnika; i to se je pokazalo za cijeloga mu života. Kako sam rekao: bio je sin siromašnih roditelja, ali on sam nije nikada znao, što je sirotinja; njega je sreća poljubila u čelo, a svijet ga nosio na rukama. Najveće stipendije bile su njegove, najunosnije instrukcije bile su njegove; njemu su bila svačija vrata otvorena. Tako je došlo, da je on već u prvoj mladosti dospio u najotmenije društvo našega gradića, a kako je bio darovit i krasne vanjštine, nije mu bilo teško natkriliti i isto to najfinije društvo, kako spoljašnjim ponašanjem, tako i espiritom. Kad smo svršili gimnaziju, podjemo obojica u Beč na sveučilište; on — Marijan Lucić, sa čitavom torbom preporučenih listova na umirovljene gjenerale i dvorake savjetnike, na bogate industrijalce i trgovce, koji su imali dosta razloga, da se ugodno spomenu slavonske krajine... I tako je on opet ušao u odlične bečke krugove, da nije ni sam znao kako; a kako se je bio razvio u krasnog mladića sa prozirno bijelom kožom na licu, sa finim, rumenim usnama, sa izvanredno gipkim stasom, to su ga svuda držali za viteza ili barem plemenitaša, dok se on nije nikada stidio priznat, da je „Sohn armen Grenzlers“. Moram reći, da je bio u istinu besprikorna značaja, prosjan pravim patriotizmom i čovjekoljubljem. Da je sretan, to je sam priznavao, i ne jedan put znao je u prijateljskom krugu posve ozbiljno kazati: Ja se u istinu bojim svoje sreće!... No nitko mu nije te sreće zavidio; tko je samo jedamput s njim progovorio, taj je oćutio, da se sreća nije mogla u boljega zaljubiti. Svi smo ga voljeli i svi se s njime dičili; gdje god je što u društvenom životu naše kolonije zapelo, sve je on znao lijepo poravnati i izglediti; a pri tom nije bilo s njegove strane kakova hvastanja i sebičnosti;

nije se on u takim prilikama uzvišavao, a nas ostale omalovažavao, nego je dobro shvaćao, da je to njegova sveta dužnost, da ga je narav svima svojstvima nadarila, da bude vodjom. Ja sam uvjeren, da on nije bio onako sretan, da mu nije sve onako glasno za rukom polazilo, on bi možda bio jedan od prvih naših pjesnika; ali on nije imao rad šta da popjeva; pjesmu radja bol, ali on nikakove boli nije ni oćutio, a kamo li propatio.

(Nastavlja se.)

Mali oglasnik

3 sobe s pokućstvom i 1 valiki magazin za iznajml. Via Veterani 35. 98. Iznajmljuje se soba i kuhinja sa vodom. Via Lepanto 47. 106. Prodaje se dežli krevet i sofa. Via Lepanto 47. 107. Prodaje se malene i velike prodaje Ant. Bonifacić, vrh sv. Jurja 17. 108. Dve devojke čestitog ponašanja, i to jedna kao pomoćnica u kuhinji, a druga sobarica, slavenske narodnosti, primaju se u službu. Hotel Central (češki sekretariat).

Kreditno i eskomptno društvo PULA, trg Custozza 45. prima u pohranu novac uz najviši mogući kamatnjak, te isplaćuje uloške po dogovoru, bez obzira na ratno doba u svakoj visini. Uredovni sati: od 9—12 pre i od 3—4 i pol posle podno.

Radnici za iskrcivanje ugljena sa 20 K dnevne plaće primaju se odmah. Prijave kod poduzetnika: Lacko Križ, Pula.

NOVO! Jura! Carlé: Krvna osveta u Boki Kotorskoj može se dobiti u Podružnici Jos. Krmpotić, Pula ulica Franja Ferdinanda br. 3.

ZIVNOSTENSKA BANKA. PODRUZNICA U TRSTU, Via Ponte Rosso 7. Vlastita palača. Dionička glavnica: K 120,000.000. Pričuve: K 41,500.000. Obavlja sve bankovne, burzovne i mjenjačne poslove najkulantnije. Erzojavi: Zivnostenska - Trst. CENTRALA U PRAGU UTEMELJENA 1865. Telefoni br.: 2157, 1078, 1089. PODRUŽNICE: Beč, Brno, Budajovica, Frielek-Miłek, Karlsbad, Král, Hradec, Iglava, Klafovy, KeHa, Krakow, Lwów, Melnik, Mor.-Götrava, Olomou, Pardubice, Pisek, Piseň, Prestejov, Reichenberg, Tábor.